science fiction serial

Serge Brussolo

FEBRA

ROMAN

2

SCIENCE fiction serial

SERGE BRUSSOLO

FEBRA

ATENȚIUNE, PREMII !
Amănunte în sondajul de opinie
din pagina 31

Romanul are 5 episoade ! Acesta este episodul 2. Episodul următor apare peste10 zile.

FEBRA este primul roman științifico-fantastic al unui scriitor francez apărut la noi după revoluția din decembrie

BRUSSOLO este considerat unul dintre cei mai buni scriitori francezi de romane științifico-fantastice, din ultimii ani.

BRUSSOLO are doar 39 de ani, dar a publicat deja peste 40 de volume vîndute în milioane de exemplare.

Serge Brussolo : născut la Paris în 1951. Pînă în prezent peste 40 de volume S.F. publicate. Un S. F. generat de o imaginație ieșită din comun. Pornind de la premize acceptabile, aparent normale, *consecințele lor se transformă rapid într-o adevărată Niagara ce-l va tîrî pe cititor într-un univers halucinant și totuși logic. Brussolo este poate singurul scriitor de S. F. francez care concurează cu succes autorii anglo-saxoni.*

SERGE BRUSSOLO

TERRITOIRE DE FIÈVRE

© 1983. — „Editions Fleuve Noir", Paris
© 1990. — „Editura Iris" pentru traducere
București, căsuța poștală 76—143
Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii IRIS

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Liza Angesthorn, doctor în zoologie, douăzeci și nouă de ani, este parașutată pe suprafața unei ființe stranii,de mărimea unei adevărate planete, ce plutea în derivă prin cosmos. Atmosfera, deși rarefiată, este respirabilă, fiind produsă, asemeni gravitației chiar de uriașa creatură. Misiunea Lizei : să ia contact cu o echipă de 300 de oameni de știință, condusă de profesorul Mikofsky, însărcinată cu un an în urmă să studieze animalul în vederea unor aplicații ulterioare cu caracter militar. Din primele ore Liza asistă la cîteva întîmplări șocante. Mai întîi observă cu uluire (fără a-și trăda prezența) un grup de oameni, complet goi, care îngroapă *în carnea animalului cadavrele a trei tineri uciși, după toate aparențele, cu securi și cuțite. Se retrage cu teamă dar, după un marș epuizant, se întîlnește cu Goot, un tînăr cercetător, care se oferă s-o conducă la baza expediției. Deodată, temperatura pielii animalului începe să crească, arzîndu-le tălpile și obligîndu-i s-o rupă la fugă. „Febra" a fost declanșată, după opinia lui Goot, de o infecție locală. Abia depășită zona periculoasă cînd,* ceva *sau* cineva *pare să le pună viața în pericol. Cei doi sînt nevoiți să se ascundă între faldurile moi și umede ale unui...* rid. *De afară le parvin zgomotele unei lupte violente. Ieșind la lumină după ce liniștea a revenit, au observat imediat pe* cîmpie *cadavrele cîtorva adulți uciși, spune Goot, de... sălbatici. În depărtare, privind prin binoclu, Liza vede cîteva ființe, aparent oameni. Unul dintre ei este* adolescent deasupra buricului, bătrîn dedesubt ! *Goot afirmă că, hrănindu-se cu carnea animalului, oamenii suferiseră mutații profunde cu efecte uluitoare nu numai la nivel fizic ci și psihic. Acum, animalul-planetă este cuprins de război...*

CAPITOLUL 4

Se cățărau, lipiți de sol, escaladînd cît puteau de repede gîlmele de carne ce încadrau parantezele de riduri. Liza închise ochii pentru a nu mai vedea pielea albită, fleșcăită, în plină degenerescență. Insula de senilitate, teritoriu al morții apropiate plantat ca un far în chiar mijlocul trupului gigantic, exercita asupra ei o fascinație extraordinară. Era ca o bucată de pînză cîrpită, un pătrat de țesut vechi pe un veșmînt nou. Un fragment de redingotă cusut pe o cîrpă de spălat vase...

Cufundată în gînduri, se lovi de flancul mamelonului, iar șocul, chiar dacă fusese nesemnificativ, se răspîndi de-a lungul glandei scofîlcite pînă în sfîrcul al cărui vîrf se ridică încet, ca un coș violet. Goot, ajuns la jumătatea pantei, îi făcu semn să se grăbească. Liza ocoli colina și începu să escaladeze versantul, simțindu-și coatele și genunchii în flăcări.

Apropierea celor doi generă un frison în areolă, care se boți și se întări. Ajunși în vîrf, se sprijiniră de sfîrcul tumefiat și începură să cerceteze cîmpia.

— Dacă intenționează să ne încercuiască, îi vom vedea apropiindu-se, spuse încruntat tînărul. Anunțați-mă dacă zăriți vreun rid care se întredeschide. Se pot ascunde oriunde și se pot deplasa din crevasă în crevasă. Unii au săpat chiar tuneluri ce leagă ridurile între ele. Cu puțin noroc, pot ajunge la baza mamelonului fără să fi scos măcar o singură dată nasul afară...

Liza se chinuia cu curelele sacului pe care unsoarea le făcuse de nestăpînit. Degetele îi alunecau pe stofa îmbibată de grăsime, incapabile să asigure cea mai slabă priză. Goot se grăbi s-o ajute. Unghiile tăiate ascuțit făcură minuni. Liza pescui șase tablete hidratante, trei dintre acestea oferindu-le însoțitorului.

— Acum trebuie să-mi spuneți absolut tot, mormăi fata între două îmbucături. Este în joc propria mea piele. Încercați să uitați că sînt un „spion" al Ministerului Cercetării...

Goot clătină capul a lehamite.

— De fapt, nu prea sînt multe de spus, rosti înfundat. După dispariția rezervelor alimentare a trebuit să începem totuși munca de observație. Drept urmare, Mikofsky a separat misiunea în șapte echipe a treizeci de oameni. Fiecare grupă de studii avea în sarcină o anumită zonă din animal : trunchiul, abdomenul, spatele, membrele inferioare și superioare. Pe scurt : blocul inițial s-a divizat. Consemnul era simplu : ridicarea unei hărți anatomice cît mai completă posibil, efectuarea de prelevări și analize, fără a provoca însă vreun prejudiciu animalului. După trei luni, toate echipele trebuiau să revină la bază, fiecare cu bucățica sa de mozaic, rezultatele urmînd a fi puse la un loc pentru o primă schiță geografică. Știți probabil că magnetismul forței de atracție artificială împiedică propagarea undelor electromagnetice. Cum nu se punea deci problema menținerii unui contact radio permanent, au trecut aproximativ o sută de zile fără ca vreuna din grupele de explorare să aibă cea mai mică legătură cu celelalte...

Eu rămăsesem la bază împreună cu Mikofsky, mai bine zis la „P.C.-ul de coordonare", cum îl numeam noi pompos... După cea de-a patra lună de tăcere am început să fim cam neliniștiți. Trei sferturi din misiune dispăruse și nimeni nu știa ce se întîmplase ! De data asta, Mikofsky a decis să trimită curieri pe care i-a botezat „mesageri anatomici", buni alergători, avînd sarcina de a stabili legătura cu cei izolați. Dar mulți n-au mai revenit. În ceea ce mă privește, am văzut suficiente lucruri care să-ți facă părul măciucă...

Liza își căută o poziție mai comodă. Sfîrcul își recăpătase aspectul inițial, moale, fleșcăit, lipsind-o de sprijin.

— Peste tot se petrecuse o adevărată simbioză alimentară și fiziologică, reluă Goot privind în gol. Diverșii hormoni ce alimentau teritoriile explorate transmiseseră oamenilor caracteristicile lor esențiale. Au acționat asupra lor așa cum acționau asupra creaturii ! Modificîndu-i, așa cum modificau mașina organică a animalului...

— Vreți să spuneți că au devenit cu toții niște... monștri ?

— Nu. Nu toți. Mai întîi, n-am reușit să-i cataloghez încă pe toți ; apoi, am impresia că, în unele cazuri, simbioza s-a efectuat într-o manieră ... psihologică. Am văzut cercetători care și-au pierdut conștiința propriei individualități... care se identificau într-atît cu animalul încît se luau drept unul din organele acestuia ! Își apără cu sălbăticie teritoriul împotriva oricărui intrus, botezîndu-i pe străini „microbi" și aruncîndu-se asupra lor aidoma oricărei leucocite puse în prezența unei bacterii... Nu exagerez deloc. Îi fagocitează, îi devoră asemeni „fraților" lor, globulele albe. Am asistat la scene de canibalism înfiorătoare. Nimic nu-i poate face să raționeze, par să fi abandonat orice comportament uman. Nu mai sînt altceva decît celule, simpli atomi ce lucrează pentru supraviețuirea unui mare tot... Alții au suferit o metamorfoză biologică, similară acestor creaturi, bătrîne și bebeluși în același timp, și care acum sînt poate pe punctul de a ne încercui...

— Dar dumneata ? obiectă Liza. Și Mikofsky ? Doar luni de zile v-ați hrănit tot din animal, și totuși se pare că n-ați pățit nimic...

— Așa e. Cred că există un fel de „zone neutre", unde aportul hormonal nu ne afectează organismul. După părerea mea, baza se află instalată pe una dintre ele. Cum am cărat cu mine rații de carne uscată prelevate din zona P.C.-ului, am putut, pe tot parcursul misiunii mele, să mă dispensez de a-mi tăia porția din teritorii nefaste. Mi-a prins bine...

Liza își mușcă nervoasă buza inferioară. Era uluită ; o senzație de plutire îi cuprindea treptat creierul.

— Iar asta nu-i tot, reluă Goot. În timpul peregrinărilor mele am observat două-trei lucruri suficient de îngrijorătoare. *Animalul, care era sănătos în momentul sosirii noastre, manifestă acum semne evidente de dezordine fizică.* Afecțiuni localizate, ca această zonă senilă/infantilă, zone de infecție, de eczeme, de secreții adipoase care nu existau înainte... Este inexplicabil și periculos. Cînd v-am văzut aterizînd, tocmai încercam să ajung la Mikofsky. Nu știu ce va hotărî...

— Ar trebui să luăm contact cu bolnavii, să încercăm să-i adunăm și să-i îngrijim.

— Ușor de zis, greu de făcut ! V-am avertizat : nu numai monștrii și cei care se consideră prelungiri ale animalului. dar nimeni nu ne va face viața ușoară !

Tăcu, urmărind atent tresăritul unui fald al pielii aflat ceva mai la vale. Spasm nervos sau cineva se deplasa în subteran ? Imposibil de spus. Liza căută reflex în jur, provocînd rîsul ironic al tînărului.

— Inutil ! Nu veți găsi absolut nimic care să poată fi folosit ca armă improvizată. Nici ciomag, nici piatră. Renunțați la vechile obiceiuri — aici nu vă aflați pe o planetă oarecare. Pășiți pe burta unui animal care hibernează !

Făcu o pauză, apoi adăugă :

— Dac-am avea măcar o pușcă de vînătoare !

— Chiar n-ați avut nici o armă cînd ați debarcat ?

— Nici măcar umbra unei praștii ! Ministrul Cercetării ținea prea mult la jucăria sa, așa că a preferat să riște numai pielea noastră . . .

Sări brusc în picioare, arătînd cu degetul spre cîmpie.

— Priviți !

În apropierea cadavrelor ce marcau centrul constelației petelor de bătrînețe, un rid se desfăcu larg. Trei perechi de brațe țîșniră din caverna orizontală, înșfăcară corpurile inerte și le traseră în adîncurile pliului umed care se închise apoi moale.

— Asta vom păți dacă ne mai fredonăm p-aici ! concluzionă lugubru tînărul. Trebuie să părăsim cît mai repede zona senilă. V-ați revenit ? Credeți că veți putea alerga aproximativ un kilometru ?

— Am de ales ?

— OK, pornim !

Înșfăcară sacii, apucară bine curelele, apoi își dădură drumul pe coasta mamelonului ținînd coatele sus și inspirînd profund aerul rarefiat al microatmosferei. Imediat, Liza se simți acoperită de sudoare. Lipsa de oxigen îngroșa sîngele. Prost irigați, mușchii se sufocau în acumularea de acid lactic, declanșînd în coapse și gambe crampe tăioase . . . Strînse din fălci, gata să-și sfarme dinții. La fiecare pas, picioarele goale se cufundau în carnea relaxată a solului, provocînd un zgomot grețos de sucțiune. Alerga ; sărea peste gropi, crevase, escalada ridicăturile. Gura îi fu năpădită de spume, iar fața

îi viră în violet. Și, culmea-culmilor, se împiedică de un neg și se prăbuși. Nu se răni, dar timp de un minut rămase lungită pe sol, incapabilă să mai găsească vreo picătură de energie în picioarele rigide. Remarcă, stupid, că unghiile îi deveniseră albastre, iar vinișoare subțiri explodaseră sub pielea coapselor. În clipa cînd dădu să se ridice, o mînă o înhăță de gambă, trăgînd-o înapoi... Vru să urle, dar din gîtlej nu-i ieși decît un sunet ridicol, fără ecou. Un rid se deschise, lăsînd să se strecoare afară un bătrîn cu brațe descărnate dar mîini avide. Degetele sale greblară pulpa Lizei, săpînd lungi dîre însîngerate. Paralizată de groază și oboseală, tînăra nu mai avea nici măcar vlaga să se zbată. Se lăsă tîrîtă spre despicătură, ca o păpușă dezarticulată. Din gaură țîșni încă un spectru. Capul de bebeluș era așezat pe un bust de centenar... Rîgîi, regurgită și începu și el să tragă. Din umezeala ascunzișului urcau la suprafață scîncete de copii de-a valma cu chicoteli de bătrîni. Crevasa zigzagată se desfăcu mai mult, dînd la iveală o duzină de hibrizi îngrămădiți unii peste alții. Douăzeci de mîini se întinseră spre Liza, păianjeni artritici amestecați cu încheieturi durdulii.

Vederea viermuielii avu darul s-o reanime. Zvîcni din picioare, lovind agresorii direct în piept. Nici unul nu rezistă contraatacului. Doi monștri se dezechilibrară, căzînd peste brațele întinse. Liza se ridică. Plămînii o ardeau iar capul îl simțea greu și dureros datorită proastei irigări a creierului. Nu mai vedea nimic, nu mai auzea nimic decît clocotul sîngelui în tîmple. Înaintă orbește, zece, douăzeci, treizeci de metri. O durere surdă îi cuprindea treptat pieptul, răspîndindu-se și în brațul stîng. Împiedicîndu-se de un alt neg, se prăbuși din nou. De astă dată nu mai avu curajul să se ridice. Rămase în amorțeală, așteptînd cu resemnare îmbrățișarea piticilor...

O mînă i se așeză pe ceafă.

— Gata, s-a terminat, șopti vocea lui Goot. Am trecut...

CAPITOLUL 5

Traversară o nouă „pădure" și escaladară un pliu adipos foarte alunecos folosind metode specifice patinajului. Apoi, după ce fură pe punctul de a rămîne blocați în încurcătura de peri ai unei savane crețe, ajunseră în apropierea unei miriști roz'alii ocupată de o duzină de corturi mari, însemnate cu matricule militare.

În locul țărușilor, capetele pînzei erau menținute de „sol" cu cîrlige mari, fixate în stratul cornos al epidermei.

Metoda, deși eficientă și probabil nedureroasă, declanșă prin pielea Lizei furnicături neplăcute.

„Baza", cum se încăpățîna s-o numească Goot, părea sinistru de pustie. Alei blocate de containere răsturnate, două corturi prăbușite, fără ca cineva să se gîndească a le remonta. Peste tot era împrăștiat material de laborator a cărui sticlărie spartă înțesa carnea animalului cu cioburi tăioase. Domnea o liniște grea, un somn înghețat de sat-fantomă sau oraș bombardat.

— Cîți rezidenți sînt ? întrebă fata pe ton scăzut.

Goot privi în jur dezorientat.

— De obicei, cel puțin treizeci... Nu mai înțeleg nimic.

Fără a se mai întinde la vorbe, fiecare începu să cerceteze cîte o parte din corturi, căutînd eventuale cadavre. Nu descoperiră însă nici o urmă de luptă sau masacru, ci, peste tot, doar semnele unei dezordini extreme. Teancuri de dosare risipite și călcate în picioare, dischete cu înregistrări magnetice transformate în pulbere. În ultimul adăpost Liza descoperi însă un bărbat chel și corpolent, așezat la un birou, de unde privea absent în gol. Sub calviția lucitoare se contura o figură cu trăsături fine, plină de inteligență, încadrată de tufișul enorm și țepos al unei mustăți negre hipertrofiate. Purta o bluză albă, descheiată, sub care, producînd o combinație grotescă, trupul era

complet gol. Pîntecul se revărsa peste coapse, strivindu-i organele genitale și ascunzîndu-le aproape total. Liza își dădu seama cu întîrziere că în fața ei se afla Mathias Gregori Mikofsky, marele specialist în epidemie migratoare a Universității din Santa-Catala. Făcu un pas, smulgîndu-l pe colos din posaca-i reverie. Mikofsky se ridică dintr-un salt, răsturnînd masa și scaunul.

— Cine sînteți ? horcăi. Nu faceți parte din echipă, de unde ați apărut ?

Atras de izbucnirea vocii, Goot intră și făcu o scurtă prezentare. Savantul clătină din cap mai bine de o jumătate de minut, ca și cum cuvintele asistentului îi pătrundeau cu dificultate în creier. Pînă la urmă, figura i se destinse într-un zîmbet.

— Goot ! Te-ai întors ! Dumnezeule ! Credeam că voi rămîne singur . . .

— Dar unde-s ceilalți ?

Mikofsky ridică brațele spre cer.

— Au plecat cu toții ! Unul după altul. O adevărată epidemie. Imediat după plecarea ta, au revenit doi sau trei mesageri anatomici. S-au apucat să descrie ceea ce au văzut : ziceau de comunități extraordinare ! De cazuri magnifice de simbioză ! O comunicare totală cu animalul, o percepție interioară a mecanismelor organice provocînd beatitudinea. Pe scurt, un talmeș-balmeș mistic care ne-a făcut la început să zîmbim . . . apoi a reușit să semene îndoiala în suflete. Întreaga echipă se plictisea, se așteptau rezultate care nu mai veneau, laboratoarele lucrau în gol. Unora a început să le treacă prin cap că jocul se desfășura în altă parte, fără ei. A urmat un fel de goană după aur, marcată de dezertări zilnice. Efectivul se subția văzînd cu ochii, plecau spre nord, spre sud, care încotro, cum avea chef . . . N-am putut face nimic. Au fost contaminați chiar și cei mai buni : Clinton Wave, Horace Dunn, micuța Osaka . . . calul ăla de Judith Labourasse . . . Dumnezeule ! Tu, tu ce-ai văzut ? Paradisul ? Grădinile Edenului? Dacă-mi debitezi o reclamă turistică te sugrum !

Tînărul se prăbuși pe un pat de curele.

— Cred c-ați fost martorul unei operațiuni de intoxicare în toată regula, șefule ! șopti. Poate chiar în ambele sensuri ale cuvîntului . . . Vreau să spun : intoxicație psihologică *și alimentară !*

— *Alimentară ?*

— Da, vă explic îndată. Vă amintiți, mesagerii au adus cumva alimente cu ei, la întoarcere ? Carne uscată prelevată în timpul misiunii lor ?

— Posibil. Nu mănînc niciodată la cantină. Știi foarte bine că mă chinui să țin regim. Sînt atît de pofticios că trebuie să evit pînă și să văd mîncarea. N-am participat la ospețele colective, am mîncat, ca de obicei, ceea ce am prelevat personal.

— Probabil că asta v-a salvat, altfel ați fi luat-o pe urmele celorlalți. În toate zonele pe care le-am parcurs, încărcătura hormonală a fiecărei fărîme musculare era puternic mutagenă... Am adus eșantioane, le puteți verifica. Liza mi-e martor, nu aiurez : peste tot este infernul ! Intenționat sau nu, rămîne de clarificat, mesagerii au amestecat această carne periculoasă cu rezervele comune. Rezultatul : nici o mutație evidentă, doar o chemare violentă spre teritoriul „de origine", un soi de atracție magnetică cu fiece zi mai puternică... Trebuiau să ajungă, cu orice preț, la zona de unde fusese prelevat fragmentul alimentar. *Asemeni unui braț tăiat care s-ar cățăra să-și regăsească încheietura,* este o imagine aproximativă dar care ilustrează destul de bine situația...

Mikofsky extrase din buzunarul cămășii o pereche de ochelari cu lentile rotunde, pe care începu să le șteargă meticulos. Acționă mecanic, urmărind parcă să cîștige timp. Cu buza agitată de ticuri nervoase, digera informația.

— Ai reușit să trasezi o hartă hormonală ? întrebă în cele din urmă. O repartiție a zonelor mutagene și a caracteristicilor lor ?

— Da, dar una parțială. În două luni n-am parcurs decît trei sau patru „parcele" din animal, suficient însă pentru ca să ți se zbîrlească pielea. Vreți s-o vedeți ?

— Cît mai repede ! Știu că sînteți obosiți, dar n-avem timp decît să respirăm. Trebuie să ne punem pe treabă imediat. Liza... de acord ?

Tînăra surîse. Brusc i se păru că, toată viața, nici nu-și dorise altceva...

* * *

Totalitatea elementelor adunate de Goot era fantastică. Liza petrecu aproape douăsprezece ore cu ochii înșurubați în ocularul cauciucat al analizatorului portabil. Alături, Mikofsky lovea claviatura unei console, asemeni unei dactilografe nebune. Goot aduna cartelele perforate, aranja listingurile, sintetiza rezultatele. Vibrația ordinatorului în funcțiune se transmitea obiectelor, făcînd eprubetele să clincăie în suporți. Liza tăia, rîcîia și aduna eșantion peste eșantion, în timp ce blocul de analiză își scuipa continuu banda perforată. Concluziile căpătau un contur din ce în ce mai uluitor : patru cincimi din zone erau improprii consumului. Pe anumite arii puterea hormonilor era atît de virulentă, încît douăzeci de porții de hrană erau suficiente pentru a provoca organismului uman transformări grave ! O haită fantasmagorică își desena încet geografia de coșmar : regiunea pectorală, scăldată de testosteron, declanșa la bărbați accese ireversibile de pilozitate, acoperindu-i cu o blană groasă, o hipertrofie a organelor sexuale, echivalentă cu mărirea de șase ori a „volumului inițial", precum și o modificare a coardelor vocale, implicînd, din păcate, practicarea curentă a mugitului ! Unele zone, cum era depresiunea lombară și bazinul ombilical, secretau din abundență un derivat al cortizonului capabil să te transforme, în șaptezeci și două de ore, în obez... Altele asigurau condamnarea la impotență, la furie perpetuă, la rut permanent, la febră, la frig... În paralel cu verdictul analizelor, suprafața animalului se modela într-un sinistru joc în care fiece căsuță impunea o nouă mutație.

Din cînd în cînd, Liza simțea cum privirea i se încețoșează. Se odihnea cîteva minute, pentru a-și relua apoi înfricoșătoarea enumerare : tulburări provocate de hormonul de creștere, gigantism, dezvoltarea caricaturală a extremităților (mîini, picioare), deformarea oaselor feței... Inhibiția lobului ante-hipofizar : nanism... atrofie, apoi *dispariția* organelor sexuale !

... Ursitoarea blestemată își revărsa cîntecul asupra Lizei, țesîndu-și coconul de nebunie cu încăpățînarea unui animal vicios. Trebui să se agațe de masă pentru a nu cădea pradă ametelii. În cîmpul vizual apăru mîna păroasă a lui Mikofsky. Ținea o ceașcă plină cu cafea aburindă.

— Profitați cît mai avem puțină apă, murmură savantul, așezînd pe analizor vasul de carton.

Liza bîlbîi un „mulțumesc" lipsit de vlagă, apoi sorbi, conștiincioasă ca o școlăriță, lichidul sintetic cu gust nedefinit.

— La ce concluzie ați ajuns ? întrebă, urmărind cu degetul serpentina bandei perforate.

Mathias Mikofsky își trecu palma peste obraz. Era tras la față și avea privirea tulbure.

— Nu sînt decît mutații de prim nivel, șopti, altfel spus, cazuri „benigne". Sînt sigur că la fața locului, pe teren, situația este mult mai gravă...

— Vă gîndiți la o expediție ?

— Nu putem rămîne aici, cu brațele încrucișate. Nimic nu dovedește că aceste transformări sînt ireversibile. Supuși unei alimentații normale, s-ar putea ca mutanții să-și recapete aspectul inițial.

— Chiar credeți ?

— Sîntem nevoiți să o credem ! Vom merge pe teren, cu provizii de carne sănătoasă, și-i vom supune pe cei bolnavi la o cură intensivă. În plus, nu trebuie să uităm tulburările pe care Goot le-a constatat la animal ; mă îngrijorează, trebuie să le înlăturăm înainte de a lua amploare...

Rămase un minut cu ochii pironiți asupra ceștii pe jumătate golite, părînd absorbit într-un curios proces de autohipnoză, apoi se scutură ca smuls dintr-un vis.

— E tîrziu, șopti, lăsîndu-și mîna pe umărul tinerei, trebuie să mergem să dormim. Mîine vom aduna tot echipamentul necesar. Mă duc să mă culc.

Părăsi cortul-laborator călcînd greoi, ca un urs rănit, lăsîndu-i pe Goot și Liza singuri în mijlocul cercului format de ordinatoare. Tînărul trase o înjurătură, apoi întrerupse contactul imprimantei cu o lovitură exasperată de pumn.

— Haideți, mîrîi, să vă arăt amplasamentul grupului sanitar. Puțiți...

Liza ridică o sprînceană, surprinsă de neașteptata înverșunare. Goot se îndreptă spre ieșire, așa că trebui să se ridice și să-l urmeze. Traversară o alee, apoi pătrunseră sub un cort uriaș.

Tînăra scoase un fluierat... Pe un covor din cauciuc negru era instalat un complex ultramodern de dușuri cu circuit închis. Fiecare cabină transparentă funcționa cu un rezervor de treizeci de litri. Apa uzată era aspirată printr-o gură de evacuare, recirculată și filtrată, apoi pompată pentru o nouă utilizare. Te puteai spăla de o sută de ori cu aceeași apă fără a te teme de microbi. Cînd filtrul bactericid era saturat, imediat ce atingeai robinetul se aprindea un bec de avertizare. Era suficient să schimbi cartușul cu unul nou și aparatul redevenea operațional. Se aflau acolo vreo zece cabine, iar oglinzile lor reflectau toate aceeași imagine : aceea a unei femei tăvălite în untură rîncedă, ale cărei slip și bluză păreau să fi fost folosite pe post de cîrpe pentru zece mecanici timp de o lună. Goot se așeză pe un scăunel.

— Aruncați-vă boarfele în incinerator, ordonă acesta, pe policioara dușului aveți răzătoare și săpun. Lăsați ușa deschisă ca să putem vorbi.

Liza ezită o secundă, apoi renunță la ultima rămășiță de pudoare. Își smulse bluza și se chinui să-și scoată chilotul unsuros. Imaginea pubisului înecat în seu nu aprinse nici o luminiță de interes în ochii însoțitorului. Pătrunse în cabină și răsuci robinetele. Nu numai că jetul nu avea presiune, dar trupul îi era atît de acoperit de grăsime încît nu simțea deloc impactul cu apa. Luă un raclor și începu să se frece energic.

— Decizia lui Mikofsky nu vă prea entuziasmează ! strigă cu ochii plini de săpun.

În pofida gîlgîitului vanei de golire, îl auzi pe tînăr mîrîind.

— E nebun ! Complet nebun ! N-are nici cea mai mică idee despre ceea ce ne așteaptă... Vă dați seama că ne va obliga să pătrundem în teritoriul mutagen cu o cănuță plină cu carne uscată ? Dacă, dintr-un motiv sau altul, ne vom trezi fără rezervele noastre sănătoase, nu ne rămîn decît două variante : ori murim de foame, ori ne luăm porția din animal. În ultimul caz, mutația este asigurată în maximum o săptămînă !

— Trebuie făcut totuși ceva...

— Da : să așteptăm aici pînă vine naveta să vă recupereze și să plecăm împreună !

Liza a scos un sunet ininteligibil. Apa, prea rece, nu reușea să îndepărteze stratul de sebum. Rîcîia cu energie, zebrîndu-și pîntecul și coapsele cu dîre lungi.

— Știți, observă între două smiorcăituri, pînă acum misiunea voastră a fost un eșec. Bilanțul rămîne subțirel : un plan vag, trasat în timpul unui singur raid, care omite cele mai interesante teritorii ; o echipă științifică în plină regresie mentală și fizică . . . Nu cred că ministrul va fi prea încîntat. Dumneata și Mikofsky riscați enorm să vă terminați cariera spălînd podeaua holului facultății de unde veniți. Nu vreau să mă alătur acestui rateu. Așa că-l voi susține pe Mathias să urmeze varianta explorării.

— Sînteți nebună ! Teoriile dumneavoastră ariviste ne vor arunca direct în gura lupului ! Doar ați gustat farmecul tribului „bebelușilor bătrîni", nu v-a ajuns ? Nu vă e deloc frică ?

— Ba bine că nu, dar mă tem și mai mult de oamenii ministerului. Sînt capabili de orice. Iar Mikofsky cred că-mi seamănă . . .

Liza opri apa și porni jetul de aer. Suflul fierbinte o învălui, uscînd rapid umezeala de pe trup. După ce ventilatorul încetă să mai funcționeze, părăsi cabina, adună veșmintele unsuroase și le aruncă în fanta incineratorului. Un rictus de necontrolat îi strîmbă gura, făcînd-o brusc să-și dea seama că tremura de oboseală.

— Aș vrea să dorm, îngînă. Puteți să-mi arătați un cort, un dormitor, un hamac, orice, dar ceva în care aș putea să mă întind și să închid ochii ?

Goot îi făcu semn să-l urmeze și o conduse spre un fel de hangar de pînză ocupat cu o mulțime de paturi de campanie.

— Cu adevărat încîntător ! îl ironiză tînăra. Parcă ar fi sala comună a unui spital din secolul XIX.

— Sistemul a fost ales de comun acord, eschivă Goot, bănuiesc că spectacolul cuplurilor ce făceau dragoste îi distra pe suferinzii de insomnie. Puteți să vă alegeți ce pat doriți, cearceafurile se autosterilizează la fiecare douăsprezece ore, așa că-i exclus riscul bolilor venerice . . . Chiar vreți să dormiți știind că peste cîteva zile poate că vom fi monștri ?

— Aveți un program mai bun ?

— Da : să facem dragoste . . .

Liza ridică la întîmplare o cuvertură. Pînza era fină și proaspătă. Înfoie perna cu o lovitură de pumn, apoi se culcă pe burtă.

— Goot, ești un băiat simpatic, îngînă cu nasul înfundat în învelișul de burete. Fă ce vrei cu pîntecul și sexul meu, sînt prea obosită ca problema să mă mai preocupe. Nu-ți cer decît un singur lucru : nu mă trezi la orgasm.

Nu mai auzi răspunsul, somnul o cuprinse în mijlocul unui gînd.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se trezi, era singură în dormitor. Băltoaca lipicioasă dintre coapse îi arăta că Goot își pusese amenințarea în practică. Ridică din umeri, îi trecu prin minte că așa-i trebuise și readormi instantaneu . . .

*
* *

Mathias Mikofsky avea un aer întunecat. Cu un minut mai devreme, mormăind cuvinte neclare, se strecurase la comanda benei mobile, plină ochi cu carne uscată. De atunci, manevrînd nervos volanul, încercă să scoată mașina din labirintul corturilor. Liza examină vehiculul ; era o platformă pe pernă de aer, un fel de container echipat cu o cabină minusculă. Funcționa cu un generator nuclear, avînd deci o autonomie practic nelimitată. Savantul dărîmă două adăposturi ce se prăbușiră cu încetinitorul asemeni cupolei unui circ căruia îi cedase stîlpul central, orientă botul aparatului spre „pădure" și tăie contactul. Tînăra observă că, datorită gabaritului, bărbatul se mișca destul de greoi, sub abdomenul enorm și neted, penisul părînd retras și infantil. Liza își mută privirea.

— O veste rea ! mîrîi bărbatul, ajungînd lîngă ea. Ați trecut pe la laborator ?

— Nu . . .

— Astă-noapte seismograful a intrat în funcțiune și nu-mi place deloc ceea ce se vede pe bandă. Laba stîngă-față a animalului a fost zguduită de un spasm foarte puternic. Un șoc cu amplitudinea 7. Echivalentul unui violent cutremur de pămînt la scara noastră. S-a rupt un os ! Probabil humerusul, dar telescopul electronic n-a înregistrat pasajul vreunui meteorit. Deci n-am fost loviți de nici un

corp ceresc în derivă, nici asteroid nici satelit-fantomă ! *E ca și cum membrul s-a rupt spontan !*

Liza digeră știrea. Goot își făcu apariția încărcat cu instrumentele de măsură, pe care le azvîrli peste maldărul de carne uscată, cu o evidentă proastă dispoziție.

— Nu înțeleg, spuse tînăra, conștientă că proferează un adevăr la mintea cocoșului.

— Nici eu ! reluă Mikofsky. Motiv pentru care trebuie să mergem la fața locului. Cine a mai pomenit un braț în repaus care se rupe fără un motiv exterior ! Am luat toate aparatele de înregistrare transportabile, astfel că de data asta nu vom reveni fără rezultate . . .

Goot emise un nechezat zeflemitor.

— Pentru că încă mai credeți că vom reveni ! Delirați ! Magnetofoanele dumneavoastră nu vor avea timp decît să capteze un singur lucru : ultimul nostru suspin !

Și, după ce scuipă pe bara parașoc a benei, făcu stînga-împrejur.

ATENȚIE

CONCURS INTERNAȚIONAL DE LITERATURĂ ȘTIINȚIFICO - FANTASTICĂ

REGULAMENTUL DE PARTICIPARE VA FI PUBLICAT ÎN NUMĂRUL VIITOR

CONCURSUL ESTE
DOTAT
CU

PREMII
ÎN
VALUTĂ

10.000 Fr. Fr.

CAPITOLUL 6

Traseul ales de Mikofsky era clar : traversarea pectoralului mic în diagonală, escaladarea deltoidului și coborîrea pe biceps, cu speranța că panta nu va fi prea abruptă.

La început, Goot și Liza călătoriră cu bena, așezați pe grămada de carne uscată ; după cîtva timp însă, avertizorul de suprasarcină începu să clipească pe panoul de bord din cabină, semnalînd o încălzire anormală a mașinăriei. Cum nu se punea problema renunțării la o parte din material și hrană, cei doi se văzură nevoiți, pentru a ușura transportul, să continue drumul pe jos. Tentativa de a se odihni cu rîndul eșuă și ea : prea gras și greoi, Mikofsky rămînea de fiecare dată mult în urma vehiculului, devenind astfel evident că singurul loc convenabil pentru el era acela de șofer . . .

Din fericire, drumul se dovedi liniștit, ajungînd la poalele deltoidului fără a fi întîlnit nici un mutant. Totuși, de două ori, trecură pe lîngă cîte un cimitir de plăgi supurante, mărturie a gropilor încă proaspete și a unor lupte recente. La fiecare optsprezece ore, așezau barja pe sol, opreau turbinele și-și scobeau un culcuș în grămada de pastramă din care mestecau cîteva bucățele înainte de a-i fura somnul.

Sus, în vîrful musculaturii, situația se înrăutăți însă. Goot observă cîteva umbre care-i cercetau din spatele tufișului format de un puf unsuros, apoi se loviră de un parapet făcut din peri groși cît trunchiurile de copac. Lucrarea artizanală proteja valea ce dădea spre biceps. Edemul enorm deforma de jur-împrejur solul, sugerînd că se aflau destul de aproape de locul fracturii. Ici și colo, carnea era atît de fierbinte încît era imposibil să pui piciorul pe ea. Goot și Liza identificară zone unde temperatura depășea o sută douăzeci de grade Celsius. Căldura făcea să vibreze aerul, iar relieful ondula în flux constant, tăind respirația.

Forțînd la maxim ventilatorul aeroglisorului, Mikofsky reuși în cele din urmă să ridice bena deasupra zidului. Tinerii, în schimb, căutară mult pînă să găsească o trecere prin împletitură. Văduvite de rădăcină, firele de păr aveau tendința de a se descuama, fărîmițîndu-și teaca într-o mulțime de așchii tăioase ce zgîriau profund spatele și umerii, dacă făceai greșeala să te freci de ele. Ajunși de cealaltă parte, se treziră nas în nas cu un bărbat înveșmîntat ciudat, avînd vreo jumătate de duzină de saci de dormit fixați în jurul membrelor cu ajutorul unor fîșii împletite grosolan. Această armură grotescă îi dădea aspectul unui biberon cu vîrful năclăit de sudoare. Văzînd-o pe Liza, începu să se retragă cu o expresie îngrozită.

— E Peter ! exclamă Goot, ieșind în patru labe din spărtură, ce l-o fi apucat ? Hei, Peter !

Dar cel strigat continuă să bată în retragere.

— Nu vă apropiați ! zbieră pe neașteptate. Nu mă atingeți... Sînt fragil... Sînt foarte fragil. Urmați-mă de la distanță și nu vă atingeți de nimeni... Fără strîngeri de mînă, fără îmbrățișări, nimic... Nici un contact ! Ați înțeles ?

Goot și Liza îl asigurară că așa vor face.

Peter îi conduse cu infinită grijă în mijlocul unei mici poiene unde se găseau vreo zece indivizi. Mikofsky era deja acolo.

— Este echipa numărul patru, șopti Goot. Dumnezeule ! Lipsesc două treimi din ea !

Cu sprîncenele arcuite de surpriză, Liza observă că, aidoma ghidului, majoritatea supraviețuitorilor era înfășurați în carapace confecționate din burete, din pînză sau diverse alte materiale. Ceva mai departe se aflau două femei, goale, făcute balot între două saltele gonflabile, ca două sandwișuri umane. Mikofsky se ridică și arătă spre un bărbat slab, cu părul tuns perie, lungit pe un pat cu apă, gîlgîitor.

— Patrick Cornwell, murmură prezentîndu-l, responsabil cu sectorul patru. Tocmai îmi explica ce s-a întîmplat... Continuă, Patrick, fata asta reprezintă ministerul.

Cornwell suspină cu precauție. Liza a observat imediat cu uluire că anumite părți ale corpului său păreau anormal de moi... ca și cum le-ar fi lipsit scheletul... Dacă la piciorul drept, în pofida slăbiciunii sale, puteau fi distinse contururile complicate ale oaselor tarsiene și metatarsiene, stîngul, în schimb, atîrna lamentabil, asemeni unei caricaturi de cauciuc aparținînd unei păpuși gonfabile cu supapa prost închisă. Cornwell surprinse privirea tinerei :

— Deficiență a osteoblastului, șopti cu o voce neutră, celulele osoase nu se mai reproduc. Straturile de oseină sînt tot mai subțiri, porii se dilată la maximum. Tibia, radius, rotula, toate sfîrșesc prin a se măcina... Sîngele le dizolvă... Ca o bucată de cretă cufundată în oțet, scheletul se desface, se transformă în pulbere, iar membrele într-un sac de mușchi inutili ! Mutația începe cu extremitățile, continuă cu trunchiul, descompune cutia toracică... Plămînii nu mai pot pompa aerul, te asfixiezi. Priviți piciorul meu stîng : *dacă aveți chef, puteți să-l faceți colac ca pe un furtun obișnuit !* Vechea poveste cu omul fără oase, omul de cauciuc... dar nu mi se mai pare deloc nostimă. Peter se află abia în stadiul de fragilitate : un bobîrnac echivalează cu o fractură, o cădere te transformă în puzzle... În ceea ce mă privește, alunec treptat spre stadiul de nevertebrată. Peste puțin timp, fălcile mi se vor descompune ; lipsiți de suport, mușchii feței nu vor mai putea să acționeze gura ; voi fi mut... Voi fi asemeni unei băltoace vii, un fel de pachet de organe viermuitoare...

— Dar cum s-a întîmplat ? întrebă Mikofsky. Alimentația ?

— Da, într-un timp record. Decalcifiere, dispariția sărurilor de calciu... Clasic !

— Deci animalul este bolnav, constată Liza, și, într-un fel, v-ați molipsit. Membrul care s-a rupt spontan „azi noapte" a cedat sub propria-i greutate. Iar brațul pe care ne aflăm este pe cale de a-și dilua și el scheletul și a-și pierde astfel armătura...

— S-ar putea.

Mikofsky se încruntă.

— S-ar părea, Patrick, că aveți unele îndoieli ! observă pe un ton egal. Există vreo altă posibilitate ?

Cornwell înghiți în sec prudent, temîndu-se parcă să nu i se frîngă gîtul.

— Lucrurile nu-s chiar atît de simple, profesore, șuieră, *poate că a fost îmbolnăvit*... Este relativ ușor : era suficientă inhibarea hormonului de creștere și...

— Dumnezeule ! îl întrerupse Mikofsky. Cine ar fi avut interesul ?

— Destui. Încă de cînd au început mutațiile, s-a produs un fel de... schismă. Unii care, fiziologic sau mental s-au asimilat animalului, au vrut să-l apere, să împiedice transformarea lui într-o victimă a „colonizării științifice". Alții, în schimb, erau convinși că salvarea nu putea veni decît prin distrugerea animalului. Între cele două extreme se aflau cei care nu doreau decît să supraviețuiască păstrîndu-și integritatea corporală și psihologică. Ultimii au început să se bată pentru a pune stăpînire pe teritoriile neutre, sănătoase care, asemeni zonei unde este instalată baza, furniza o hrană nonmutagenă... O a patra grupare a emis ideea că ar fi posibilă extinderea suprafeței regiunilor consumabile activînd procese de creștere, stimulîndu-le artificial... Și s-au pornit să mărească animalul, ca și cum ai extinde o casă : hipertrofiind cutare sau cutare membru... Era, credeau ei, singurul mijloc de a opri războaiele de cucerire ! Bineînțeles, extremiștii au reacționat violent. Unii s-au ridicat împotriva manipulărilor susceptibile să provoace infirmități ireversibile, ceilalți au respins compromisul propus de „moderați", proclamînd încă o dată necesitatea lichidădii, pur și simplu, a animalului... Încăierările s-au înmulțit, la fel și morții. De atunci, fiecare clan încearcă să urmeze propria cale ,siguri de corectitudinea ei. Astfel, „asimilații", adică mutanții, distrugînd nonmutanții ; partizanii extinderii bătîndu-se cu invadatorii sau accelerînd creșterea pe bucățele a animalului, provocînd simultan devitalizarea sa ; „lichidatoriștii" urmărind să slăbească organismul prin intervenții chimice sau chirurgicale. Ultimii, irită nervii provocînd spasme ce căpătau aspectul unor adevărate cutremure de pămînt... Este foarte posibil ca ei să se afle la originea fracturii de aseară. Cunoscînd carența osoasă a zonei, sînt ușor de prevăzut consecințele unei crize de spasmofilie !

Mikofsky își tamponă fruntea nervos. Chelia strălucea toată de sudoare.

— Cine conduce aceste acțiuni ? întrebă brutal.

— „Asimilații" s-au răspîndit în mai multe triburi necoordonate. Sînt sedentari și nu părăsesc niciodată zonele pe care le apără. Majoritatea se consideră leucocite și au supărătoarea tendință de a confunda „străinii" cu bacterii ! „Lichidatoriștii" sînt conduși de Isi Jamin, negresa care era gata să obțină în '98 premiul Nobel. Despre ceilalți nu știu nimic...

— Unde s-a baricadat ?

— N-am nici o informație, dar cred că undeva între hipofiză și tiroidă... Este o zonă de unde poate trage toate sforile biologice ale animalului... Da, p-acolo trebuie să fie : gîtul, ceafa. Partizanii creșterii îi fac probabil viața destul de grea...

Mikofsky se ridică trosnindu-și rotulele. Cornwell îi aruncă o privire invidioasă.

— Dumnezeule ! hîrîi, ce n-aș da să fiu reumatic, artritic în ultimul grad ! Aș fi măcar sigur că am un schelet !

— Vom lăsa destulă hrană sănătoasă, rosti profesorul, este posibil ca mutația să se întrerupă, poate chiar să regreseze la cei mai puțin afectați, dar nu sînt sigur de nimic. Este doar o teorie. Vă urez succes...

— Și eu. Aveți de făcut o călătorie împuțită, bătrîne ! Au înnebunit cu toții... Cele mai strălucite creiere ale Universității Santa-Catala ! Unii nici măcar nu-și mai merită numele de om !

Goot și Liza porniră spre benă. Pe laturile acesteia erau acum sprijinite două lopeți.

— Vezi, exclamă posac tînărul, n-am exagerat ! E mai rău decît îmi imaginam. Isi Jamin ! E la fel de tare ca Mikofsky, dar mai puțin ezitantă ! Dacă s-a decis să distrugă animalul, poți fi sigură că va reuși ! Planeta asta de carne va putrezi sub tălpile noastre, iar noi ne vom plimba pe suprafața unui cadavru mare cît Luna !

Tînăra ridică din umeri și, folosind o lopată, începu să descarce carnea din benă. Era cel puțin la fel de neliniștită ca Goot, dar prefera să-și struneasscă imaginația. Se opri din lucru doar în momentul cînd simți sîngele pulsîndu-i în tîmple. Între timp, oamenii-biberon

făcuseră cerc în jurul benei aruncînd priviri avide.

— S-ar putea ca o hrană sănătoasă și injecții cu calciu concentrat să dea ceva rezultate ! spuse visător Peter.

— Da, da, cu siguranță . . ., bolborosi ca un ecou grupul femeilor sandwich împachetate în saltele gonflabile.

— Pe naiba ! șuieră Goot printre dinți.

Liza abia se stăpîni să nu-l pleznească. Cum Mikofsky se oprise din lucru, fata sări din mașină alăturîndu-i-se.

— E groaznic, îi șopti Peter. Ca să-ți îngropi prietenii îi pliezi ca pe niște haine ce vrei să le bagi în valiză . . . În fine, în ceea ce mă privește, n-am știut niciodată să fac o valiză, nevastă-mea se . . . Eu le rulam ca pe un covor . . .

După ceremonia de rămas-bun, se îndreptară spre zidul de păr, traversîndu-l. Mathias Mikofsky stătea țeapăn la volan, privind, cu ochii mijiți, drept înainte. Mărind pasul, Liza ajunse în dreptul cabinei.

— Vă îngrijorează ceva ? strigă, încercînd să domine zgomotul ventilatorului.

Grăsanul rînji sugestiv.

— Nu mă mai miră afecțiunile de care suferă animalul, mîrîi pe sub mustață. Dilatînd arbitrar cutare sau cutare zonă, vor s-o facă șchioapă, gușată și cocoșată. Gigantismul artificial al anumitor zone va antrena inevitabil devitalizarea altora. Cînd un sector are aspectul unui organism atins de senilitate precoce, înseamnă că fluxul de hormoni de întreținere și creștere a fost deviat de pe traseul normal. Pentru a obține un cîștig de suprafață nu există decît o soluție : umflarea . . . și lungirea membrelor. Aștia sînt pe cale de a fabrica un monstru !

— Ce intenționați să facem ?

— Să vindecăm cît mai mulți mutanți, să le creăm posibilitatea de a ajunge la bază și s-o facem pe Isi Jamin rezonabilă. Este cea mai periculoasă. Dacă reușește să omoare animalul, ne curățăm cu toții ! Atmosfera și gravitația artificială vor dispare văzînd cu ochii ! Vom fi sufocați, înghețați și aspirați în spațiu cu mult înainte de a reuși să ne îmbarcăm pe o navetă de salvare . . . Aveți posibilitatea de a emite un S.O.S. ?

— Nu, nici una, îmi pare rău ! Sîntem în aceeași oală. Undele nu trec prin stratul oxigenat emis de epidermă... Din păcate, nu există nici o posibilitate de a arunca o sticlă în mare.

— Atunci trebuie s-o neutralizăm cît mai repede pe Isi Jamin. Sînteți martor că am fost obligat să iau această decizie pentru a asigura supraviețuirea echipei mele și cea a subiectului de studiu. Autoritățile superioare nu vor avea motive să mă considere vinovat.

Profesiunea de credință odată rostită, bărbatul se cufundă într-o stare de meditație posacă din care Liza nu avu curajul să-l scoată. Rămînînd în urmă, îl auzi pe Goot rîzînd ironic.

— Supraviețuirea echipei ! hîrîi tînărul. Nu mai spune ! Are tupeu, nu glumă ! În sfîrșit, întîlnește ocazia visată de a termina cu un rival științific... De cîtva timp, Isi Jamin îl cam eclipsa. Se pusese chiar problema numirii ei la conducerea misiunii... Vom plăti oalele sparte de gelozia dintre „creiere" !

*

* *

Exact în mijlocul părului din regiunea pectorală, se văzură nevoiți să-și devieze brusc traseul, evitînd în ultimul moment o hoardă de indivizi atinși de gigantism, dintre care majoritatea nu păreau animați de cele mai bune intenții.

Acromegalia le deformase atît de mult oasele feței încît nici Goot, nici Mikofsky nu se dovediră capabili să recunoască măcar unul dintre foștii colegi de laborator. Exodul lor fusese determinat probabil de un puseu febril apărut subit în teritoriul pe care-l ocupau, căci mulți aveau arsuri grave la ,picioare și la tălpi. Plăgile umflate supurante, le împiedicau mult mersul, făcîndu-i să renunțe de-a porni în urmărirea vehiculului. Mikofsky încercă totuși să înfiripe un dialog, dar era cît pe ce să fie lințat cu lovituri de fragmente osoase a căror proveniență era indiscutabil umană. Bena își reluă deci drumul pînă la marginea mușchilor subcostali. Acolo găsiră două cadavre ai căror centri mesencefali de termoreglare erau deteriorați sub influența, probabil, a vreunor intervenții bacteriene sau hormonale. Primul suferise accese de febră atît de violente încît sfîrșise prin a lua foc, transformîndu-se într-o mumie chircită de gudron, păpușă

tragică și carbonizată cu trăsături neidentificabile... Cel de-al doilea cunoscuse o cădere atît de mare de temperatură încît rămăsese încă pe jumătate congelat. Pielea albăstruie căpătase duritatea pietrei iar nările erau înfundate cu gheață.

Mikofsky hotărî să nu-și întrerupă drumul. Drept urmare, ocoli vîrful sternului și porni la asaltul marelui pectoral stîng. Goot și Liza, simțindu-se epuizați, cerură o zi de repaus total. Nemulțumit, profesorul nu avu totuși de ales, dar rămase la volan, înfrînîndu-și cu greu nerăbdarea. Liza adormi instantaneu. Nu se trezi decît opt ore mai tîrziu. Picioarele, fesele și șalele o dureau groaznic — deși se masă timp îndelungat, nu reuși să obțină vreo ameliorare semnificativă. Atunci cînd Goot îi propuse o injecție dopantă, nu avu curajul să-l refuze. Tînărul i-o administră cu dexteritate. După cîteva minute, Liza își simți coapsele și gambele destinse total ; observîndu-i ușurarea, Goot o plesni peste fese, rîzînd ca un medic satisfăcut.

— Dacă ești în formă, ia-ți binoclul, comandă el, și hai acolo sus, să încercăm o localizare. Nu ține să continuăm drumul orbește, fără a da nas în nas cu vreun trib plecat după pradă. Nu vom avea mereu norocul să nimerim peste ologi !

Arătă spre trunchiul unui fir de păr a cărui extremitate atîrna moale la doi metri deasupra solului.

Tînăra ridică din umeri :

— Cum vrei să ne cățărăm pînă-n vîrf ? În mod sigur, se va plia sub greutatea noastră ! Doar dacă...

Înțelesese. Goot zîmbi.

— Doar dacă excităm mușchiul oripilator, concluzionă tînărul, cel care provoacă erecția firului de păr în caz de frică sau frig intens !

Scotoci în sac, extrase un burghiu medical și începu să dea o gaură, de grosimea degetului mic, chiar la baza „triunchiului". Aerul se umplu imediat cu un miros de corn ars. Terminîndu-și treaba, injectă în bulb lichidul din două fiole mari.

— Suficient pentru a declanșa un tetanos perfect, în cincisprezece minute ! gîlgîi Goot. O capodoperă !

Efectul soluției nu se lăsă mult așteptat : o aureolă de carne boți solul, trasînd un cerc zgrunțuros în jurul firului care se îndreptă cu învelișul gemînd. Liza aplaudă. Luîndu-și binoclul, porni asaltul

coloanei scuamoase, uimitor de rigidă. Ajunse destul de repede pînă la jumătate. Cînd simți că trunchiul oscilează sub greutatea sa, se opri și duse binoclul la ochi. Domina blana cu peste trei metri, putînd observa astfel întreaga pădure pectorală. Manevrînd reglajul, încercă să localizeze gîtul și capul, dar o ceață caldă învăluia regiunile respective cu un halou tulbure, compact, pe care puterea de mărire a lentilelor nu-l puteau străpunge. Se concentră atunci asupra împrejurimilor. La zece kilometri în amonte se ridica vîrful zdrențuit al unui crater din care se revărsa lavă. Circa treizeci de persoane fugeau dezordonat din calea scurgerii ucigașe, călcîndu-se în picioare unii pe alții în mijlocul periei unsuroase a unei savane de tuleie. Liza căscă ochii uluită, crezînd că este victima unei halucinații. Dar nu avu timp să-și aprofundeze examinarea : trunchiul începu să-i tremure între coapse, amintindu-i înmuierea iminentă. Zece metri mai jos, Goot gesticula făcîndu-i semne să revină. Nu-și dăduse seama că urcase atît de sus ; agățîndu-se cu mîinile și cu genunchii de asperitățile tecii, începu să coboare. Imaginea vulcanului dansa sub pleoape imposibilă, nebună...

Firul se încovoia din ce în ce, regăsindu-și poziția inițială, de trestie curbată ; Liza trebui să-și grăbească deplasarea. Degetele îi sîngerau. Scăpă o priză, alunecă circa un metru și-și zdreli adînc pielea abdomenului.

Strîngînd din dinți, încerca să nu intre în panică, să-și păstreze controlul gesturilor. Reuși să sară exact în clipa cînd firul se plie sub greutatea sa. Contactul cu solul se dovedi a nu fi prea dur, carnea animalului absorbind cea mai mare parte a șocului. Goot o ajută să se ridice.

— E-n regulă ? Contracția a încetat mai devreme decît speram, am crezut c-o să cazi !

Îi povesti ceea ce văzuse : vulcanul în erupție, lava sticloasă corodînd pielea, săpînd răni și crevase, goana disperată a sinistraților care se zbăteau în pînza de păianjen a mărăcinișului creț... Goot o asculta, incredul, cu sprîncenele ridicate. Brusc își pierdu răbdarea, o prinse de umăr și o scutură cu brutalitate :

— Bați cîmpii ! Nu poate fi un crater, ne aflăm pe un *animal*, n-ai înțeles încă ?

Se degajă cu o smucitură. Incidentul îl smulse însă pe Mikofsky din amorțeală ; se apropie în grabă, dezechilibrat de pîntecul enorm, și ceru explicații. Liza fu obligată să relateze încă o dată „viziunea". Savantul păru și el deconcertat. Tînăra se ambală.

— Din ceea ce se putea observa, fugarii veneau spre noi. Cred că vor ajunge aici cam într-o oră ! Vom vedea atunci dacă am visat . . .

La ideea viitoarei confruntări, Goot se strîmbă și începu să cerceteze cu febrilitate jungla de peri care-i înconjura. Mikofsky ridică fatalist din umeri :

— Nu vom putea evita la nesfîrșit contactul, mormăi pe sub mustață, altfel nu vom mai înainta niciodată ! Urcați-vă în benă. După ce l-am aprovizionat pe Cornwell, cantitatea de carne s-a micșorat, așa că, la nevoie, cred c-aș putea ridica barja la vreo doi-trei metri. Iar dacă vă veți culca pe burtă, veți fi feriți de eventualele proiectile. Dacă-i necesar, aruncați din lest . . . de preferat aparatele mai puțin importante !

Se îndreptară spre vehicul escaladîndu-i cu o grabă febrilă marginile acoperite cu buloare. Mikofsky își reluă locul în cabina de comandă, zăvorî portierele și parbrizul. Uruind din ventilatorul ambalat la maximum, mașina părăsi solul, duzele scobind un șanț în preeria de puf. Goot și Liza se culcară pe mormanul de carne uscată, cu nasul în dreptul buzei metalice a benei, scrutînd peisajul ca doi pușți curioși ascunși după creasta unui zid.

Mikofsky alegea drumul cu precauții inutile ; vacarmul produs de turbină le trăda prezența pe o rază de trei kilometri jur-împrejur, făcînd superfluă orice tentativă de apropiere tăcută. În momentul cînd tocmai depășeau pata negricioasă a unui neg, dintre „bambuși" țîșniră primii fugari. Erau complet goi, buimaci, acoperiți de sudoare. Liza reuși să numere zece bărbați și tot atîtea femei. Conducătorul părea a fi un sexagenar scheletic. Goliciunea sa albicioasă contrasta ciudat cu ochelarii cu rame de baga ce-i călăreau nasul. Pe craniul

strălucitor erau lipite cîteva fire de păr roșcovan. El ridică brațul într-un gest autoritar, provocînd oprirea imediată a celor care-l urmau.

— E Sven Harusson, șopti Goot, un suedez. Conducea a patra grupă de explorare...

(Va urma)

grafica:
VALENTIN TĂNASE
traducere și adaptare:
SORIN ȘTEFĂNESCU

DE ACELAȘI AUTOR:

Les mangeurs de murailles, 1982
A l'image du dragon, 1982
Le puzzle de chair, 1983
Les semeurs d'abîmes, 1983
Territoire de fièvre, 1983
Les lutteurs immobiles, 1983
Les betes enracinées, 1984
Ce qui mordait le ciel..., 1984
Crache-béton, 1984
Les foetus d'acier, 1984

Lei 10